

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ РОМАНИ
ВІД КОРОЛЕВИ ДЕТЕКТИВУ!

Аґату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Продано близько мільярда примірників її творів англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів. За кількістю перевидань її книжки поступаються лише Біблії та творам Шекспіра.

Молодята Саймон і Ліннет Дойли вирушають у весільну подорож на пароплаві «Карнак». Жаклін де Бельфор, давня подруга Ліннет, у якої та відбила коханого, вирішує своєю присутністю зіпсувати їм медовий місяць. Одного ранку служниця знаходить місіс Дойл мертвою... Хтось вистрелив їй у голову, поки вона спала. На стіні біля вбитої лишається кривава буква «Ж». Однак Жаклін має залізне алібі. У справу втручається детектив Еркуль Пуаро. Виявляється, майже всі пасажери мали мотив для вбивства. Щось приховує чи не кожен із них...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8176-9

www.agathachristie.com

DEATH ON THE NILE film artwork
© 2020 20th Century Studios. All Rights Reserved

АґАТА КРІСТІ

СМЕРТЬ НА НІЛІ

ЕКРАНІЗАЦІЯ ВІД 20TH CENTURY STUDIOS

АґАТА КРІСТІ СМЕРТЬ НА НІЛІ

AGATHA CHRISTIE

DEATH

ON THE

NILE

A NOVEL

АГАТА КРИСТІ

СМЕРТЬ
НА
НІЛІ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Christie A. Death on the Nile : A Novel / Agatha Christie. —
London : HarperCollins, 2014. — 384 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Надії Хаєцької*

DEATH ON THE NILE, AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Death on the Nile © 1937 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Translation entitled «Смерть на Нілі» © 2019 Agatha Christie Limited. All rights reserved

- © Неміро Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

ISBN 978-617-12-8176-9
ISBN 978-0-00-752755-7 (англ.)

*Сибіл Бернетт, яка також любить
тинятися по світу*

ПЕРЕДМОВА АВТОРКИ

«Смерть на Нілі» я написала, повернувшись після зими в Єгипті. Перечитуючи твір зараз, я наче повертаюся на пароплав з Асуана до Ваді-Хальфи. На борту тоді було чимало пасажирів, але персонажі, описані в цій книжці, мандрували зі мною в думках, і на тому пароплаві, що курсує Нілом, стали для мене справжнісінькими. У книжці багато персонажів і дуже ретельно розроблений сюжет. Гадаю, головна сцена інтригує та має драматичні перспективи, а три персонажі — Саймон, Ліннет і Жаклін — здаються мені реальними й живими.

Мій друг, Френсіс Л. Салліван, так уподобав цю книжку, що наполягав на її адаптації для сцени, що я зрештою й зробила. Власне, я вважаю цю книжку однією з найкращих моїх «закордонних подорожей», і якщо детективні історії називають «літературою ескапізму» (а чом би й ні!), то читач може втекти до сонячного неба та блакитної води, а також до злочину, не встаючи з крісла.

Агата Крісті

Частина перша

ПЕРСОНАЖІ В ПОРЯДКУ ЇХНЬОЇ ПОЯВИ

I

— Ліннет Ріджвей!

— Так, це *вона!* — сказав містер Барнабі, власник «Трьох корон».

Він штовхнув ліктем свого супутника.

Двоє чоловіків стали, простодушню витріщивши очі й трохи роззявивши роти.

Великий яскраво-червоний «ролс-ройс» саме зупинився перед місцевим поштовим відділенням.

Із нього вискочила дівчина — без капелюшка й у сукні, що здавалася (але лише *здавалася*) простою. То була дівчина з золотистим волоссям і правильними, владними рисами обличчя, дівчина з прекрасною фігурою, дівчина, яку рідко побачиш у Молтон-андер-Вуді.

Швидкими впевненими кроками вона увійшла в будівлю пошти.

— Це вона! — повторив містер Барнабі й тихим шанобливим голосом додав: — Вона мільйонерка...

Збирається вкласти в це місце тисячі... Тут будуть басейни, італійські парки та бальна зала, а половину будинку знесуть і перебудують...

— Вона привезе в місто гроші, — сказав його друг.

То був худорлявий обшарпаний чоловік із заздрісним і неприязним голосом.

— Так, це чудовий шанс для Молтон-андер-Вуда. Прекрасний шанс, — погодився містер Барнабі. Він ставився до цього більш прихильно, тому додав: — Та й ми всі зі сну стрепенемося.

— Не те що за часів сера Джорджа, — відказав супутник.

— Так, то все ті коняки, — поблажливо відповів містер Барнабі. — Ніколи йому не щастило.

— Скільки він отримав за маєток?

— Я чув, шістдесят тисяч чистими.

Худорлявий аж присвиснув. Містер Барнабі тріумфував далі:

— І кажуть, вона витратить іще шістдесят тисяч, щоб довести все до ладу!

— Чорт! — вигукнув худорлявий. — Звідки в неї стільки грошви?

— Кажуть, з Америки. Її мати була єдиною донькою мільйонера. Як у кіно, еге ж?

Дівчина вийшла з пошти й сіла в машину. Худорлявий не зводив із неї погляду, поки вона не поїхала. Тоді він пробурмотів:

— Як на мене, це неправильно. Гроші й врода — це занадто! Якщо дівчина настільки багата, вона

не має права бути ще й вродливою. А ця красуня...
У неї є все. Це несправедливо...

II

Витяг із колонки світської хроніки «Дейлі Благ»:

Серед відвідувачів ресторану «У тітоньки» я помітив красуню Ліннет Ріджвей. Вона була разом із вельмишановною Джоанною Саутвуд, лордом Віндлзгемом і містером Тобі Брайсом. Міс Ріджвей, як відомо, дочка Меліуша Ріджвея, який був одружений з Анною Гартц. Вона успадкує від свого дідуся Леопольда Гартца величезне багатство. Мила Ліннет — тепер знаменитість, і, подекуять, про її заручини оголосять найближчим часом. Лорд Віндлзгем, схоже, дуже épris¹!

III

— Дорогенька, я думаю, усе буде надзвичайно *казково!* — сказала вельмишановна Джоанна Саутвуд.

Вона сиділа в спальні Ліннет Ріджвей у Вудхоллі.

З вікна було гарно видно сади та відкритий простір аж до синьої димки лісів.

— Усе майже досконало, еге ж? — спитала Ліннет.

Вона оперлася руками на підвіконня. Обличчя дівчини, пристрасне й енергійне, світилося радісним передчуттям. Поруч із нею Джоанна Саутвуд виглядала

¹ Закоханий (фр.). (Тут і далі прим. пер.)

дещо непоказною — висока худорлява жінка двадцяти семи років з витягнутим розумним обличчям і химерно вискубаними бровами.

— А ти стільки всього встигла за цей час! Багато працювало архітекторів чи кого там?

— Троє.

— І що за люди ті архітектори? Здається, я ніколи з ними не стикалася.

— Дуже милі. Але, як на мене, іноді надто непрактичні.

— Дорогенька, ти швидко з *цим* упораєшся. Ти *сама* практичність.

Джоанна взяла низку перлів з туалетного столика.

— Гадаю, вони справжні. Так, Ліннет?

— Звичайно.

— Я знаю, це «звичайно» для тебе, любя, але не для більшості людей. Їх сприймуть за культивовані¹ чи навіть за біжутерію з «Вулвортса»². Люба, перли справді *неймовірні*, так вишукано підібрані. Мабуть, коштують цілого статку!

— Думаєш, їх носити надто вульгарно?

— Ні, зовсім ні, це ж натуральна краса. Яка їхня вартість?

— Близько п'ятдесяти тисяч.

— Це ж купа грошей! Не боїшся, що перли можуть украсти?

¹ Несправжні, вирощені на спеціальних фермах.

² Відома мережа універмагів.

— Ні, я їх постійно ношу, і, крім того, вони застраховані.

— Ти ж мені дозволиш їх поносити до обіду, чи не так, любонько? Мені аж дух перехоплює!

Ліннет розсміялася.

— Звісно, якщо хочеш.

— Знаєш, Ліннет, я таки тобі заздрю. У тебе є *все*. У двадцять років ти сама собі господиня, при грошах, вродлива, з чудовим здоров'ям. А на додачу *розумна*! Коли тобі стукне двадцять один?

— У червні наступного року. Я організую шикарну вечірку в Лондоні на честь повноліття.

— А потім вийдеш заміж за Чарльза Віндлзгема? Усі ті жахливі писаки-пліткарі вже так цього чекають. А який відданий тобі Чарльз!

Ліннет знизала плечима.

— Не знаю. Я поки не хочу ні за кого заміж.

— Тут ти, любко, маєш рацію! Після шлюбу все зовсім не так, еге ж?

Раптово зателенькав телефон, і Ліннет підійшла до нього.

— Алло? Алло?

Йй відповів дворецький:

— Міс де Бельфор на лінії. Вас з'єднати?

— Бельфор? Так, звичайно, з'єднуй.

У слухавці щось клацнуло й почувся голос — не-терплячий, м'який, трохи захеканий:

— Алло, міс Ріджвей? *Ліннет!*

— *Джекі, любка!* Сто років тебе не чула!

— Знаю. Це жахливо. Ліннет, страшенно хочу з тобою зустрітись!

— Любонько, ти не могла б сюди під'їхати? Хочу показати тобі свою нову забаву!

— Це я й хочу зробити.

— Тоді негайно сідай у потяг чи машину.

— Гаразд, я приїду. У старому пошарпаному дво-місному автомобілі. Купила його за п'ятнадцять фунтів. Часом їздить прекрасно, але примхливий. Якщо я не встигну до полуденного чаю, значить, авто капризує. Бувай, солоденька.

Ліннет повісила слухавку й попрямувала до Джоанни.

— Це давня подруга Жаклін де Бельфор. Ми вчилися разом у школі при монастирі в Парижі. Жахливо невезуча особа. Її батько був французьким графом, а мати — американка, з Півдня. Батько втік з якоюсь жінкою, а мати втратила всі свої заощадження під час кризи на Волл-стрит. Джекі залишилася зовсім без грошей. Не знаю, як їй вдається триматися на плаву впродовж останніх двох років.

Джоанна полірувала свої яскраві криваво-червоні нігті, скориставшись подушечкою з набору для манікюру своєї подруги. Потім схилила голову набік, при-скіпливо оцінюючи результат.

— Любо, — протягнула вона, — хіба це не над-то *виснажливо*? Якщо в моїх друзів трапляється якесь нещастя, я *відразу* ж відмовляюся від них! Може, це й безсердечно, але рятує від стількох не-приємностей! Вони постійно хочуть позичити грошей

або відкривають кравецьку майстерню, і тоді треба купувати в них жахливий одяг. Або ж вони розмальовують абажури чи шарфи в техніці батик.

— Тож якщо я втрачу всі гроші, ти наступного дня мене покинеш?

— Так, люба, звісно. У нечесності мене не звинуватиш. Мені подобаються лише успішні люди. І зауваж, такі майже всі, просто багато хто не хоче цього визнати. Вони кажуть, що «більше не можуть терпіти Мері, Емілі чи Памелу. Проблеми зробили її такою озлобленою та своєрідною, бідолашна!».

— Джоанно, ти така жорстока!

— Ні, я просто меркантильна, як і всі.

— Я не меркантильна!

— Зі зрозумілих причин! Тобі не обов'язково бути корисливою, коли приємні американські опікуни середнього віку щокварталу виплачують тобі величезне утримання.

— Але ти помиляєшся щодо Жаклін, — запевнила Ліннет. — Вона не п'явка. Я хотіла допомогти їй, але вона не дозволила. Вона збіса горда.

— Чому ж вона так поспішає тебе побачити? Б'юсь об заклад, їй щось потрібно! Почекай — і побачиш!

— Вона була дуже схвильована, — визнала Ліннет. — Джекі завжди себе надто накручувала. Яюсь порізала одного ножем.

— Любоко, як цікаво!

— Хлопець тоді мучив собаку. Джекі сказала йому припинити, але він відмовився. Вона відтягнула

й струснула його, але він був набагато сильніший, тому врешті вона витягла ніж і штрикнула його. Розгорівся страшний скандал.

— Можу уявити. Це й слухати страшно!

У кімнату ввійшла покоївка Ліннет. Пробурмотівши слова вибачення, вона витягла з гардероба сукню й вийшла.

— Що це з Марі? — запитала Джоанна. — Вона плакала.

— Бідолашна! Я тобі розказувала, що вона хотіла вийти заміж за чоловіка, який працює в Єгипті. Вона небагато про нього знала, тому я подумала, що краще перевірити, чи все там гаразд. Виявилось, що він одружений і має трьох дітей.

— Ліннет! Скільки ж у тебе ворогів, Ліннет?

— Ворогів? — Ліннет здивовано на неї глянула. Джоанна кивнула й узяла сигарету.

— Ворогів, дорогенька. Ти нестерпно активна. І достобіса добре чиниш правильні речі.

Ліннет розсміялася.

— То й що, у мене взагалі немає ворогів.

IV

Лорд Віндлзгем сидів під кедром і милувався витонченою гармонією Вудхолла. Ніщо не затьмарювало його первісної краси. Нові будівлі й добудови ховалися за рогом. Прекрасний спокійний краєвид купався в променях осіннього сонця. Та попри все Чарльз Віндлзгем бачив не Вудхолл. Натомість пе-

ред очима стояв величавий особняк часів королеви Єлизавети, з просторим парком на похмурому тлі... Його сімейне гніздо, Чарлтонбері. А на фоні замку маячив силует дівчини з золотавим волоссям і пристрасним впевненим обличчям... Ліннет, господиня Чарлтонбері!

Він усе ще мав надію. Її відмова не була остаточна. То радше прозвучало як прохання дати їй трохи часу. Що ж, він міг собі дозволити недовго почекати...

Усе на диво чудово складалося. Без сумніву, це розважливо — одружитися з багатою дівчиною, але водночас не було потреби примушувати себе переступати через почуття. Він кохав Ліннет. Він би одружився з нею, навіть якби вона не мала й пенні, а не була однією з найбагатших дівчат в Англії. Та, на щастя, вона *була* однією з найбагатших дівчат в Англії...

Його уява малювала найпривабливіші плани на майбутнє. Головуватиме в Роксдейлі, можливо, реставрує західне крило, не матиме потреби пускати чужих мисливців у свої володіння.

Чарльз Віндлзгем задрімав на сонці.

V

О четвертій годині почувся шурхіт гравію, по якому під'їхав невеликий пошарпаний двомісний автомобіль. З нього вийшла маленька струнка дівчина з кучмою темного волосся. Вона збігла східцями й шарпнула дзвоник.

За кілька хвилин її провели в довгу величну вітальню, і схожий на духівника дворецький оголосив похмурим тоном:

— Міс де Бельфор!

— Ліннет!

— Джекі!

Віндлзгем стояв осторонь і співчутливо спостерігав, як це ошаленіле маленьке створіння кинулось у відкриті обійми Ліннет.

— Лорд Віндлзгем — міс де Бельфор, моя найкраща подруга.

«Гарне дитя, — подумав він. — Не надто вродливе, але, без сумніву, привабливе, з темними кучерями й величезними очима». Він пробурмотів кілька люб'язностей і непомітно залишив двох подруг на самоті.

Жаклін відразу накинулася на подругу, і Ліннет згадала, що вона завжди була нестримана.

— Віндлзгем? Віндлзгем? Це *той* чоловік, за якого, як пишуть у газетах, ти виходиш заміж! *Це правда*, Ліннет? Скажи мені!

Ліннет пробурмотіла:

— Можливо.

— Дорогенька, я така рада за тебе! Здається, він милий.

— О, нічого поки не думай. Я ще не визначилася.

— Звичайно! Королеви завжди належно обдумують вибір чоловіка.

— Джекі, не будь смішною.

— Але *ти* королева, Ліннет! Завжди була нею. *Sa Majesté, la reine Linette. Linette la blonde!*¹ А я — я повірниця королеви! Почесна фрейліна!

— Які дурниці ти кажеш, люба Джекі! Де ти була весь цей час? Ти просто зникла. І навіть не писала.

— Ненавиджу писати листи. Де я була? Завалена справами, дорогенька. Знаєш, я працювала. Остогидла робота з похмурими жінками!

— Дорогенька, якби ти...

— Прийняла дарунок королеви? Чесно кажучи, люба, тому я й тут. Ні, я не позичатиму грошей. До цього поки не дійшло! Але я приїхала просити тебе про велику й важливу послугу.

— Кажи.

— Якщо ти виходиш заміж за того Віндлзгема, то, мабуть, зрозумієш.

Здавалося, на мить Ліннет спантеличилася, а тоді її обличчя просвітліло.

— Джекі, ти маєш на увазі...

— Так, дорогенька, я *заручена!*

— То ось у чому річ! Я помітила, що сьогодні ти якась особливо жвава. Хоч ти й завжди така, але зараз ще більше.

— Саме так я почуваюся.

— Розкажи мені про нього.

— Його звати Саймон Дойл. Він високий, широкоплечий, неймовірно простий, як хлоп'я, і надзвичайно

¹ Її Величність королева Ліннет. Білявка Ліннет! (*фр.*)

чарівний! Бідний — зовсім без грошей. Він з тих, кого називають «аристократами», але дуже бідний аристократ, наймолодший син і все таке. Його сім'я — з Девоншира. Він любить провінцію й усе сільське. Останні п'ять років провів у місті, у задушливому офісі. А тепер там скорочення, тож його звільнили. Ліннет, я *помру*, якщо не вийду за нього заміж! Я помру! Помру! *Помру!*

— Джекі, не будь смішна!

— Я помру, кажу тобі! Я божеволію від нього. Він божеволіє від мене. Ми не можемо жити одне без одного.

— Любонько, оце ти втрапила!

— Я знаю. Жахливо, еге ж? Та кохання так зненацька заволодіває тобою, що нічого не можна вдіяти.

Джекі на мить замовкла. Її темні широко розплющені очі раптом набули трагічного вигляду. Вона ледь затремтіла.

— Це... іноді навіть лякає! Саймон і я створені одне для одного. Я ніколи не відчуватиму такого до когось іншого. І ти маєш допомогти нам, Ліннет. Я почувала, що ти купила це місце, і в моїй голові з'явилась ідея. Тобі потрібен управитель, а може, і два. Я хочу, щоб ти найняла Саймона.

— О! — здивовано вигукнула Ліннет.

Жаклін швидко продовжила:

— Він знає цю роботу як свої п'ять пальців. Знає все про маєтки, бо й сам виріс в одному з них. Крім того, проходив спеціальне навчання. О, Ліннет, ти ж

візьмеш його на роботу, заради мене? Якщо він не впорається, можеш його звільнити. Але він впорається. Ми житимемо в невеликому будиночку, я часто тебе бачитиму, а в саду довкола буде чарівно, просто чарівно.

Вона встала.

— Скажи, що візьмеш його, Ліннет. Скажи, що візьмеш. Прекрасна Ліннет! Струнка, золотоволоса Ліннет! Моя надзвичайна Ліннет! Скажи, що згодна!

— Джекі...

— Ти згодна?

Ліннет розсміялася.

— Ой, Джекі, ти така смішна! Приводь свого хлопця, а потім поговоримо.

Джекі кинулась її розціловувати.

— Моя дорога Ліннет, ти справжня подруга! Я це знала. Ти не підводила мене ніколи. Ти наймиліше створіння у світі! Бувай!

— Але, Джекі, ти що, не залишишся?

— Я? Ні. Я повертаюся до Лондона, а завтра приїду з Саймоном, і ми все узгодимо. Він тобі сподобається. Він такий *мазунчик*.

— Та хоча б чаю дочекайся.

— Ні, не можу чекати, Ліннет, я надто схвильована. Мушу повернутись і розказати про все Саймону. Я знаю, що божевільна, дорогенька, але нічого не можу вдіяти. Сподіваюся, шлюб мене зцілить. Схоже, він має витверезний ефект на людей.

Вона повернулася на порозі, зупинилась на мить і метнулася птахою, щоб востаннє обійняти свою подругу.

— Люба Ліннет, таких, як ти, більше немає.

VI

Мсьє Гастон Блонден, власник модного ресторанчика «У тітоньки», не належав до тих людей, які радо приймали чи не всіх своїх клієнтів. Багаті, красиві, скандально відомі та знатні відвідувачі намарне чекали, що їх виокремлять і приділять їм особливу увагу. Тільки в рідкісних випадках мсьє Блонден вітав гостя з доброзичливою поблажливістю, супроводжуючи його до привілейованого столика та обмінюючись із ним доречними фразами.

Але в цей особливий вечір мсьє Блонден тричі виявив свою королівську милість — герцогині, лорду, відомому прихильнику перегонів, і маленькому чоловічкові з кумедною зовнішністю та величезними чорними вусами, який, на думку випадкового спостерігача, не міг своєю присутністю принести слави ресторанчику «У тітоньки».

Мсьє Блонден, однак, поведився надзвичайно люб'язно. Хоча клієнтам уже півгодини відповідали, що немає жодного вільного столика, якимось таємничим чином у найкращому місці ресторану один таки знайшовся. Мсьє Блонден провів туди гостя з підкресленою шанобливістю.

— Звісно, для вас столик завжди знайдеться, мсьє Пуаро! Як би я хотів, щоб ви частіше вшановували нас своєю присутністю!

Еркуюль Пуаро всміхнувся, пригадуючи давню історію, у якій фігурували труп, офіціант, мсьє Блонден і дуже вродлива леді.

— Ви дуже люб'язні, мсьє Блонден, — сказав він.

— Ви сам, мсьє Пуаро?

— Так, сам.

— О, тоді Жуль приготує для вас не страву, а справжню поему! Жінки, попри їхню чарівність, мають одну ваду — вони відволікають від їжі! Вам сподобається вечерея, мсьє Пуаро, це я вам обіцяю. Тепер щодо вина...

До розмови, що перейшла у вузьке русло, долучився Жуль, метрдотель.

Перед тим як відійти, мсьє Блонден затримався на мить і, знизивши голос, конфіденційно запитав:

— Працюєте над серйозною справою?

Пуаро похитав головою.

— Я, на жаль, зараз відпочиваю, — тихо відповів він. — Свого часу я трохи заощадив, і тепер маю можливість насолодитися неробством.

— Я вам заздрю.

— Ні-ні, це не надто розумно. Запевняю вас, це не так весело, як здається. — Він зітхнув. — Правду кажуть, що людина була змушена винайти роботу, щоб позбавитися від необхідності думати.

Мсьє Блонден підняв руки на знак протесту.

— Але ж є стільки всього! Є подорожі!

— Так, подорожі. Із цим у мене все не так погано. Планую цієї зими вирушити до Єгипту. Кажуть, клімат там чудовий. Можна втекти від туманів, сірості, одноманітного безперервного дощу.

— Ах, Єгипет! — зітхнув мсьє Блонден.

— Здається, тепер туди можна поїхати потягом, уникаючи подорожі морем, окрім перетину Ла-Маншу.

— То море вам не до душі?

Пуаро похитав головою та ледь здригнувся.

— Мені теж, — співчутливо мовив мсьє Блонден. — Цікаво воно діє на шлунок.

— Але тільки на деякі шлунок! Є люди, на яких хитавиця взагалі не діє. Ба більше, їм це *підобається!*

— Несправедливо з боку милостивого Бога, — сказав мсьє Блонден.

Він скорбно похитав головою і пішов, занурившись у еретичні думки.

Безшумні меткі офіціанти сервірували стіл. Гости «мелба», вершкове масло, відерце з льодом, усі необхідні атрибути до вишуканої їжі.

Негритянський оркестр вибухнув екстазом дивних незлагоджених звуків. Лондон танцював.

Еркуюль Пуаро озирнувся навколо, впорядковуючи враження у своїй систематизованій пам'яті.

Які змуджені та втомлені обличчя в більшості присутніх! Кілька кремезних чоловіків, здавалось, весело проводили час, але на обличчях їхніх супутниць

читалися терплячість і витримка. Огрядна жінка в фіалковій сукні світилася від щастя... Звичайно, товстуни мають свою принаду в житті — насолоду смаком, смак до життя, що заборонені тим, хто має більш витончені силуети.

То тут, то там сиділа молодь: хтось із відсутнім поглядом, хтось — знуджений, а хтось, без сумніву, нещасний. Як абсурдно називати щасливою порою молодість — час, коли люди найбільш вразливі!

Погляд Пуаро потеплішав, наткнувшись на одну пару. Які ж вони гармонійні: високий широкоплечий чоловік і струнка тендітна дівчина. Два тіла рухалися в бездоганному ритмі щастя. Щастя, яке вони мали тут і зараз, одне в одному.

Танець завершився. Після оплесків музика залунала знову. А коли закінчилася, пара повернулася до столика поруч із Пуаро.

Розчервоніла дівчина сміялася. Сівши, вона повернулася до супутника, і Пуаро роздивився її веселе обличчя.

Та крім сміху, у її очах було ще щось.

Пуаро з сумнівом похитав головою.

«Вона аж занадто його кохає, та дівчинка, — сказав він собі. — Це небезпечно. Небезпечно».

А тоді він почув слово «Єгипет».

До нього чітко долинали їхні голоси: дівочий — юний, свіжий, зухвалий, з тонким відтінком м'якої, чужої «р» — і чоловічий — приємний, приглушений голос добре вихованого англійця.

— Саймоне, я не кажу «гоп», поки не перескочу. Будь певен, Ліннет нас не кине!

— Можливо, я її розчарую.

— Дурниці, ця робота саме для тебе.

— Насправді я думаю, що... Я не сумніваюся, що впораюсь. І я старатимусь заради тебе.

Дівчина м'яко розсміялася щирим щасливим сміхом.

— Зачекаємо три місяці, щоб переконатися, що тебе не звільнять, і тоді...

— І тоді я покладу до твоїх ніг усі земні блага. У цьому ж суть, так?

— І, як я казала, поїдемо до Єгипту в медовий місяць. До чорта витрати! Усе своє життя я хотіла поїхати до Єгипту! Ніл, піраміди, пісок...

Його голос звучав невиразно:

— Ми побачимо все це разом, Джекі, разом. Хіба це не чудово?

— Хотіла б я знати, чи для тебе це буде так само казково, як і для мене? Чи хочеш ти цього так само, як я?

Її голос раптом став різким, очі широко розплющилися, мов від страху.

Відповідь чоловіка була такою ж різкою:

— Не мели дурниць, Джекі.

Але дівчина повторила:

— Хотіла б я знати... — і, знизавши плечима, запропонувала: — Потанцюймо?

Еркюль Пуаро пробурмотів:

— *Une qui aime et un qui se laisse aimer*¹. Так, я теж хотів би знати.

VII

— А що, як норов у нього ще той? — спитала Джоанна Саутвуд.

Ліннет похитала головою.

— Не думаю. Я довіряю смаку Жаклін.

— Але ж закохані сприймають усе по-іншому.

Ліннет нетерпляче похитала головою й змінила тему.

— Мушу йти на зустріч із містером Пірсом щодо того проекту.

— Проекту?

— Так, є кілька жахливих, антисанітарних старих будинків. Я збираюся їх знести, а мешканців переселити.

— Як же ти піклуєшся про інтереси громадськості та гігієну, любонько!

— Вони мусять переїхати. Вікна тих будинків виходитимуть на мій новий басейн.

— А їхні мешканці згодні переїхати?

— Більшість це радо зробить, але є кілька впертих дурнів. Це так дратує. Схоже, вони не розуміють, наскільки покращаться умови їхнього життя!

— Здається, ти вимагаєш занадто наполегливо.

— Люба Джоанно, це ж справді для їхнього блага.

¹ Вона любить, а він дозволяє себе любити (фр.).

— Так, дорогенька. Я в цьому впевнена. Примусове благо.

Ліннет насупилася, а Джоанна розсміялася.

— Ну що, ти ж тиран, визнай. Добродійний тиран, якщо можна так сказати.

— І зовсім я не тиран!

— Але ти завжди робиш усе по-своєму!

— Не завжди.

— Ліннет Ріджвей, ти можеш глянути мені просто в очі й розповісти хоча б про *один* випадок, коли ти не отримала того, що хотіла?

— Купу разів.

— О, так, «кupu разів», саме так, але жодного конкретного прикладу. І ти просто не згадаєш, любонько, хоч би як намагалася! Триумфальна поїздка Ліннет Ріджвей золотою колісницею.

Ліннет різко спитала:

— Гадаєш, я егоїстка?

— Ні, ти просто непереможна. Сукупний ефект грошей і привабливості. Усе тобі підпорядковується. Те, чого не можеш купити за гроші, ти купуєш усмішкою. Результат: Ліннет Ріджвей, дівчина, яка має все.

— Джоанно, ти просто смішна!

— Гаразд, хіба ти маєш не все?

— Здається, усе... Це якимось відразливо!

— Звісно, це відразливо, дорогенька! З часом тобі, напевне, стане страшенно нудно, усе набридне. Тож поки насолоджуйся триумфальною поїздкою в золотій

колісниці. От тільки цікаво, дуже цікаво, що станеться, коли ти захочеш проїхати вулицею, а там знак: «Проїзд заборонено».

— Не будь ідіоткою, Джоанно.

До них підійшов лорд Віндлзгем, і Ліннет повернулася до нього:

— Джоанна каже мені всяку гидоту.

— То все від злості, любонько, від злості, — ухильно відповіла Джоанна, піднімаючись із крісла.

Дівчина вийшла, не перепросивши: вона помітила, як палають очі Віндлзгема.

Якусь мить лорд мовчав, а потім одразу перейшов до суті.

— Ліннет, ти вже обдумала?

Вона повільно відповіла:

— Я надто груба? Гадаю, якщо я не впевнена, краще сказати «ні»...

Він перервав:

— Не кажи цього! У тебе є час, стільки, скільки захочеш. І знаєш, я думаю, що ми будемо щасливі разом.

— Розумієте, — сказала Ліннет винуватим, майже дитячим тоном, — мені тут усе так подобається. — Вона провела рукою. — Я хотіла зробити Вудхолл ідеальним заміським маєтком. І думаю, я добре постаралась, хіба ні?

— Тут чудово. Прекрасне планування. Усе ідеально. Ліннет, ти розумниця.

На мить він замовк, а тоді продовжив:

— Але ж тобі подобається Чарлтонбері? Звісно, маєток треба модернізувати й усе таке, але ти в цьому чудово розумієшся. І тобі це подобається.

— Так, звісно, Чарлтонбері — божественне місце.

Вона говорила з ентузіазмом, але раптом відчула холод усередині. Пролунала дивна нотка, що стривожила її повне задоволення життям. Вона не відразу проаналізувала це нове почуття, але пізніше, коли Віндлзгем пішов, спробувала зрозуміти, що відбувається в закамарках її серця.

Чарлтонбері, так, це воно. Її обурило згадка про Чарлтонбері. Але чому? Чарлтонбері доволі відоме місце. Предки Віндлзгема володіли ним ще з часів королеви Єлизавети. Хазяйка Чарлтонбері мала б шанований статус у суспільстві, а Віндлзгем був однією з найкращих *parti*¹ в Англії.

Звісно, він не міг сприймати Вудхолл серйозно... А Вудхолл ніяк не спромігся б конкурувати з Чарлтонбері.

Так, але Вудхолл був її! Вона побачила його, купила, відбудувала, відновила, щедро вклавши гроші в маєток. Це була її власність, її королівство.

Але все це втратить сенс, якщо вона одружиться з Віндлзгемом. Що вони робитимуть з двома особняками? Зрозуміло, що від одного з них (звісно, від Вудхолла) доведеться відмовитись.

¹ Партія (*фр.*).

Вона, Ліннет Ріджвей, уже не існуватиме. Вона стане графінею Віндлзгем і принесе власнику Чарлтонбері розкішне придане. Вона стане дружиною короля, а не королевою.

«Це ж просто смішно», — подумала Ліннет.

Але ж цікаво, яка ненависна для неї думка покинути Вудхолл...

Та невже більше нічого її не турбувало?

Голос Джекі — з дивною, тремтливою ноткою, коли вона казала: «Я помру, якщо не вийду за нього заміж! Я помру! Помру!»

Так щиро, так палко. Чи вона, Ліннет, те саме відчуває до Віндлзгема? Звичайно ні. Можливо, вона ніколи ні до кого не матиме таких почуттів. Мабуть, це чудово — відчувати таке...

З відчиненого вікна долинув шум мотора.

Ліннет нетерпляче здригнулась. Це, певно, Джекі та її наречений. Ліннет вийшла їм назустріч.

Вона стояла у дверях, коли Жаклін і Саймон Дойл вийшли з машини.

— Ліннет! — кинулась до неї Джекі. — Це Саймон. Саймоне, це Ліннет, найпрекрасніша людина у світі.

Ліннет поглянула на високого молодого чоловіка з широкими плечима, блакитними очима, жорстким кучерявим каштановим волоссям, квадратним підборіддям і хлоп'ячою, чарівною, простою усмішкою...

Дівчина протягнула йому руку. Долоня Саймона була сильна й тепла... Ліннет сподобалося, як він дивився на неї — з наївним, щирим захопленням.

Джеккі сказала йому, що вона чудова, і він, очевидно, думав так само.

Її охопило тепле й солодке відчуття сп'яніння.

— Хіба тут не мило? — спитала вона. — Заходьте, Саймоне, дозвольте мені гідно привітати свого нового управителя.

Повернувшись, щоб повести їх за собою, Ліннет подумала: «Я страшенно, страшенно рада. Мені сподобався хлопець Джеккі, надзвичайно сподобався...»

І тоді щемлива думка: «Джеккі пощастило...»

VIII

Відкинувшись на спинку плетеного крісла й позіхаючи, Тім Аллертон вдивлявся в море. Раптом він швидко зиркнув убік, на свою матір.

Місіс Аллертон була приємною сивою жінкою п'ятдесяти років.

Щоразу, дивлячись на сина, вона суворо стискала губи, щоб приховати велику любов до нього. Та цей трюк навіть незнайомців рідко міг обманути, а Тім усе прекрасно розумів.

— Мамо, тобі справді подобається Майорка? — спитав він.

— Ну, — не поспішала з відповіддю місіс Аллертон. — Тут дешево.

— І холодно, — додав Тім, ледь здригнувшись.

То був високий худий юнак з темним волоссям і доволі вузькою грудною кліткою. У нього була красива форма губ, сумні очі, нерішуче підборіддя й довгі тонкі руки.

Тім ніколи не мав міцної статури, а кілька років тому йому загрозувало виснаження організму. Усі знали, що він «пише», але друзям було відомо, що розпитувати його про літературну працю небажано.

— Про що думаєш, Тіме?

Місіс Аллертон була насторожена. Її сьайливі карі очі дивилися з підозрою.

Тім Аллертон засміявся.

— Я думав про Єгипет.

— Єгипет? — У голосі жінки почувся сумнів.

— Справжнє тепло, рідна. Ліниві золоті піски. Ніл. Я хотів би побачити Ніл, а ти?

— О, я б із задоволенням, — сказала вона беземоційно. — Але Єгипет — це дорого, любий. Не для тих, хто рахує кожне пенні.

Тім розсміявся. Він устав, потягнувся. І раптом ожив, пожвавішав. У голосі чулася радість.

— Гроші — то моя турбота. Так, матусю. Невелика угода на біржі. Результати цілком задовільні. Я дізнався цього ранку.

— Сьогодні вранці? — різко перепитала місіс Аллертон. — Ти отримав лиш один лист, і він...

Вона замовкла й прикусила язика.

Тім на мить задумався: розсміятися йому чи розсердитись. Та веселий настрій узяв гору.

— Лист від Джоанни, — закінчив він холодно. — Саме так, матінко. Ти просто королева детективів! Знаменитий Еркюль Пуаро мав би добре наглядати за своїми лаврами, коли поруч ти.

Місіс Аллертон, здавалось, дуже роздратовалася.

— Я просто побачила почерк...

— І зрозуміла, що лист не від брокера? Саме так. Насправді я ще вчора отримав від нього повідомлення. Почерк Джоанни одразу ж кидається у вічі — слова розлізлися по конверту, наче павутина п'яного павука.

— Що пише Джоанна? Якісь новини?

Місіс Аллертон намагалася говорити буденно й спокійно. Дружба між сином і його троюрідною сестрою Джоанною Саутвуд завжди її дратувала. Не те щоб, як вона казала, «там щось було». Вона переконана, що нічого не було. Тім ніколи не мав до Джоанни ніжних почуттів, як і вона до нього. Їхнє взаємне тяжіння, здається, базувалося на плітках і великій кількості спільних друзів та знайомих. Обоє любили і людей, і поговорити про них. Джоанна вміла бути дотепною, навіть їдкою.

І не через страх, що Тім може закохатися в Джоанну, місіс Аллертон трохи напружувалася щоразу, коли Джоанна була поруч чи коли від неї приходив лист.

То було інше почуття, яке важко пояснити. Можливо, невизнані ревності через те щире задоволення, яке Тім відчував поряд із Джоанною. Син і мати були такі ідеальні компаньйони, що, побачивши його, захопленого іншою жінкою, місіс Аллертон завжди трохи тривожилася. Вона також припускала, що своєю присутністю в таких випадках вона ставила бар'єр між двома представниками молодшого покоління. Часто жінка заставляла їх зануре-

ЗМІСТ

<i>Передмова авторки</i>	6
<i>Частина перша. Персонажі в порядку їхньої появи</i>	7
<i>Частина друга. Єгипет</i>	47

Літературно-художнє видання

КРІСТІ Аґата
Смерть на Нілі
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. В. Матюшенко*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректори *О. Г. Базан, О. Є. Шишацький*

Підписано до друку 04.09.2020. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 14,835.
Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

Купуйте книжки за цінами видавництва

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Крісті А.

К82 Смерть на Нілі : роман / Агата Крісті ; пер. з англ. Н. Хаєцької. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 368 с. : вкл.

ISBN 978-617-12-8176-9

ISBN 978-0-00-752755-7 (англ.)

Молодята Саймон і Ліннет Дойли вирушають у весільну подорож на пароплаві «Карнак». Жаклін де Бельфор, давня подруга Ліннет, у якої та відбила коханого, вирішує своєю присутністю зіпсувати їм медовий місяць. Одного ранку служниця знаходить місє Дойл мертвою... Хтось вистрелив їй у голову, поки вона спала. На стіні біля вбитої лишається кривава буква «Ж». Однак Жаклін має залізне алібі. У справу втручається детектив Еркюль Пуаро. Виявляється, майже всі пасажери мали мотив для вбивства. Щось приховує чи не кожен із них, а кілька, як стає відомо, подорожують зі зброєю. То хто цей холоднокровний убивця, що не зупиняється на одному злочині?

УДК 821.111

СЕРІЯ «ЛЕГЕНДАРНИЙ ПУАРО»

Пуаро веде слідство

Таємнича пригода в Стайлзі

Загадка «Блакитного потяга»

Убивство Роджера Екройда

Трагедія в трьох діях

Вбивство у «Східному експресі»

Небезпека «Дому на околиці»

Убивства за абеткою

Убивство на полі для гольфу

Смерть лорда Еджвера

Смерть у хмарах

Зло під сонцем

Карти на стіл

Убивство в Месопотамії